

Archiv „Vítězové“, Olomouc.

KAREL MIRVALD

LO PA HONG,
MUŽ KATOLICKÉ AKCE

1940 - VÍTEZOVÉ, OLOMOUC

PŘEDMLUVA.

Trvalo velmi dlouho, než křesťanství proniklo do Číny, takže buddhismus se mohl tak zakořeniti, že bude třeba ještě obrovské práce, aby křesťanství proniklo celou zemí. Najdou-li se vítězové jako byl Lo Pa Hong, pak věříme, že není daleká doba, kdy země po tisíciletí pohan-ská vydá zářivé květy křesťanství, ryziho a neposkvrněného.

Křesťanství dostává se do Číny celkem ve stejné době jako k nám. Již v VII. století přicházejí první misionáři z Cařihradu, jak o tom svědčí nápis na kameni, nalezený v Singanfu. Nápis pochází z r. 781 a hlásá, že r. 636 přišel do Číny kněz jménem Olopen, jemuž král dovolil zbudovati v městě chrám a hlásati evangelium. V osmém století šířilo se křesťanství dosti rychle, ale později boje s budhistickými kněžími, kteří ztráceli vliv na obyvatele, způsobily, že zaniklo světlo víry a teprve ve 13. a 14. století začalo se znovu rozmáhati.

Ve 13. století přicházejí dominikáni, vedeni knězem Ascolinem, a františkáni, vedeni Janem Karpinskim, k mongolskému dvoru, aby zde hlásali slovo Boží. Současně s nimi odchází do západního Tatarska francouzský kapucín Ruysbroek, vyslaný s poselstvím Sv. Ludvíka krále.

Ve své zprávě králi oznamuje mimo jiné, že v Karakorum, hlavním městě tehdejší mongolské říše, spatřil nedaleko královského paláce budovu, na níž byl vztyčen kříž. Když vstoupil dovnitř, byl překvapen nádherným oltářem, který zde našel. Tehdejší knížata se dávala pokřtiti v dosti hojném počtu. Jako křesťané byli ochránci církve.

Jak krásně začalo kvésti slovo Boží v zemích čínských, dokazuje i to, že papež Kliment V. zřídil v Pekingu arcibiskupství. Prvním arcibiskupem byl Jan Montecorvino, který měl k ruce čtyři sufragány. Později styky s Evropou upadaly, křesťanství ztrácelo se mezi pohany a ponecháno samo sobě, bez pomoci křesťanské z Evropy, skoro úplně vymizelo. Čína musela býti takřka znovu objevena, aby přišli noví kněží, kteří by znovu pracovali na zanedbané vinici.

Byl to hlavně sv. František Xaverský, který hlásal evangelium Japoncům a stýkaje se s Číňany přál si i tento národ přivésti k víře Kristově. Bohužel zákeřná choroba znemožnila mu splniti tento sen. Co však nemohl vykonati tento světec, stalo se úkolem řady dalších kněží, kteří povzbuzeni jeho příkladem přicházeli, aby vzdělávali tuto roli. Ať to byli františkáni, nebo dominikáni, jesuité a kapucíni, všichni byli naplněni odvahou a nezlomnou vůlí ukázati domorodcům pravou cestu k nebesům.

Křesťanství šířilo se od všech středisk, v nichž se misionáři usadili. Přízeň císařů napomáhala jim v jejich práci a hodnosti mandarinské, kte-

rých mnozí misionáři dosáhli, jim tuto práci nesmírně usnadňovaly.

Ale znovu je podlomen sotva zasazený strom křesťanství. Největší pohroma přichází r. 1722, kdy císař, nepřející křesťanství, vypověděl všechny misionáře, chrámy, kterých bylo na tři sta, rozkázal zbořiti, nebo je dal přeměnit na skladiště. Pronásledování křesťanů vzrůstalo a tak kvetoucí vinice byla opět proměněna v pustinu, takže ti, kteří přišli v minulém století a začátkem století dvacátého, museli začítí opět znovu.

Práce obětavých kněží nezůstává však marná. Příklad Lo Pa Hongův ukazuje, jak hluboko se vkořeňuje myšlenka křesťanství a víra do srdcí těch, kteří přijímají slovo Boží tak opožděně.

Lo Pa Hong není mučedníkem jako křesťané v prvních dobách křesťanství, není asketou a poustevníkem jako svatí středověku, a přece je vítězem.

Není nic jiného než katolík. Je to víra, která jej povznáší nad dnešní život a ukazuje nám v něm muže, který by měl býti následován všemi, kteří si říkají katolíci. Doba jest těžká; moderní život přináší s sebou mnohem více pokušení, než století dřívější; ale právě proto, čím těžší je náš život, tím větší jsou naše zásluhy, když dokážeme plnit to, co podle víry plnit máme. Není to cesta pohodlná, ale není tak neschůdná, že by se nedalo po ní jíti. Když mohl Lo Pa Hong žítí vzorným životem, a to za situací velmi svízelných, proč by nemohli

jeho příkladu následovati druzí. Lo Pa Hong je vítězem nad pokušeními moderního života a ukazovatelem cesty, po které má jíti katolík; proto zaslouží si tím více naší pozornosti.

Doba jest taková, jací jsou lidé. V dnešní době skledáváme stále více a více, že jsou to hlavně jedinci, kteří vyznačují a ovlivňují všechen život. Na životě a činech velkých mužů se formují národy i jedinci. Idea a síla, reprezentovaná těmito jedinci, je sledována širokými vrstvami, které přijímají jejich názory a snaží se přizpůsobiti svůj život životu jejich.

Lo Pa Hong je jedním z těchto velkých mužů, kteří žijí křesťanstvím a jsou důkazem jeho živoucí síly. - Velmi často slyšíme s různých stran, že v dnešní době katolictví ztratilo svůj význam pro člověka, že jest zjevem historickým, zjevem, který lze chápati snad kulturně nebo sociálně. Tvrdívá se, že katolictví jako myšlenkový směr bylo dobré pro středověkého člověka, a jestliže se přímo netvrdí, že bylo škodlivé, tedy se dokazuje jeho nevhodnost v dnešní době. A přece právě dnes můžeme viděti prasílu víry, která se staví proti různým bludům, které přinášejí škody lidskému duchu. Materialismus a liberalismus mohou u prospěchářského jedince vzbuditi zdání výhodnosti, ale pak ti, kteří splynou s těmito novodobými proudy, ztrácejí svého ducha a tápou v temnotě, z které není takřka vyvážnutí.

Dnes stejně jako v počátcích církve můžeme v sobě pozorovati pravý dech Ducha svatého, můžeme spatřiti mosty spravedlnosti a synov-

ské lásky, která pojila všechny členy staré církve.

Tato láska je v nás, ale často jsme úmyslně hluchí, neslyšíme ji, protože ji nechceme slyšet. Zdá se nám v naší domýšlivosti, že uzkvétáme, a zatím vadneme jako květina, které se nedostává vláhy.

V moderní době stojí při nás Kristus stejně jako stál u prvních křesťanů. Je zde stejně živý a pouze proto, že se nesnažíme jej vidět, tedy jej nevidíme. Ztrácíme-li lásku, ztrácíme i Krista. Že skutečně jest s námi, ukazují velké vzory křesťanské, které rodí i naše doba a které zde stojí jako velké připomínky a volají k nám o následování.

Jednou z těchto postav jest Lo Pa Hong. Daleký východ, kam Kristus vtáhl vítězně teprve před nedávnem, a kde Církev prožívá ještě apoštolské doby, zrodil muže, který má právo zváti se vítězem. Čína prožívá katastrofy přírodní. Zemětřesení, záplavy, vše maří práci misijní, politické nepokoje znemožňují šíření slova Božího mezi lidem, a přece Lo Pa Hong se ničeho nezalekl a ukázal, že i v nepřízni doby lze pracovati tak, jak nám káže Písmo. Smrt Lo Pa Hongovu musíme pokládati za jednu ze stejně velkých neštěstí pro Čínu, jako byly všechny katastrofy přírodní.

ŽIVOT LO PA HONGŮV.

Prostředí, v němž vyrostl Lo Pa Hong, mělo všecken ráz čínského života. Narodil se r. 1834 v Šanhaji, tedy v prostředí, které vlivem evropských mocností se stalo přímo pařeníštěm nepravosti. Na jedné straně domorodý duch náboženství Číňanů, všech jeho sekt a na druhé straně všechna pokrokovost a všecken plevel Evropy soustřeďoval se v obchodním městě Šanhaji.

Lo Pa Hong pocházel z kupecké rodiny, která již po generace byla katolická. S oprávněnou pýchou vykládal Lo Pa Hong v kruhu svých známých o svých rodičích, kteří několikrát uchránili katolické misionáře před pochopy, kteří je pronásledovali. Bezpečný útulek ve staré čínské rodině, jakou byla obchodnická rodina Hongů, zachránil nejen životy mnoha kněží, ale i samotného biskupa. Nikdo se neodvažoval proniknouti do domu váženého šanhajského obchodníka a tak dům Hongů skýtal vždy bezpečný úkryt. Jak vidno, obětavost víře a věrnost církvi byly základem náboženského ducha této rodiny.

Podle starých čínských zvyklostí studoval Lo Pa Hong na domorodé škole u mandžuských učitelů, kde získal předeepsané hodnosti. Ale duch nové doby vál i Čínou a tak Lo Pa Hong počal studovati práva a chtěl se věnovati advokacii. Ještě však neskončil studium, když se oženil.

Skrovná a vzácná jeho manželka dovedla

vždy pochopiti jeho snahy a tak pod její záštitou a péčí o devět dětí, které se jim narodily, mohl Lo Pa Hong vyrůstat i v osobnost, která se stala příkladnou.

Počátkem dvacátého století pronikají evropské proudy stále více a více do Číny. Evropa začíná obchodovati s Čínou, která dosud stála stranou všeho obchodního ruchu. A tak i Lo Pa Hong vzdává se myšlenky státi se advokátem a ujímá se obchodu svého otce. Nebyla to náhoda, ale jeho světový rozhled, zkušenosti, energie, které mu umožnily, že z malého obchodu svého otce postupoval stále k vyšším metám a zdokonalil jej a vytvořil podnik, na který s úctou pohlíželo mnoho Evropanů.

Lo Pa Hong stává se nejlivnějším mužem nové, mladé Číny. Zasahuje do všech oborů veřejného a průmyslového života. Tisíce úředníků jeho podniků znají sice jej, ale je jich tolik, že Lo Pa Hong zná jen některé. Byl generálním ředitelem elektrické dráhy, ředitelem obrovské elektrárny milionového města Šanhaje, ředitelem elektrických podniků v Čapei, ředitelem vodárny, generálním prokurátorem čínské lodní dopravní společnosti Ta-Tuny, čínským poradcem francouzské statistické rady v Šanhaji. Konečně byla zde řada funkcí a důvěrností, které zastával v Katolické Akci a jimž vlastně věnoval nejvíce času přes to, že finanční zisk neměl z nich žádný, zato četná vydání.

APOŠTOL MILOSRDNĚ LÁSKY.

Nejlépe vystihuje charitativní činnost Lo Pa Hongovu název „šanhajský Vincenc z Pauly“, který mu dali katoličtí Číňané v Šanhaji. - K charitativní činnosti byl Lo Pa Hong přiveden příhodou, která se mu stala v r. 1902.

Lo Pa Hong vracel se jednoho večera ke své rodině, když na okraji chodníku spatřil Číňana, pokrytého vředy a špínou, oblečeného v cáry hadrů, jaké mohou obléci jen ubozí čínští žebráci. Ubožák ležel na ulici a každý se mu vyhnul, aby se neposkvrnil od tohoto takřka umírajícího člověka. Lo Pa Hong, spatřiv tohoto ubožáka, šel k němu a výsledek byl takový, jak mu velela jeho láska k bližnímu. Najal povoz a jel s chudým starcem do nemocnice. Když tam spatřili chudáka, odmítli jej přijmouti a tak Lo Pa Hong neúnavně odjíždí do druhé nemocnice, do třetí, a vždy se stejným výsledkem. Pro špinavého žebráka, pokrytého vředy, nebylo nikde místa a podle jednání lékařů v šanhajských nemocnicích měl zemřít na ulici jako zvíře.

Na konec i kuli, který táhl povoz, odmítl jeti dále, namítaje, že projížděním po šanhajských ulicích stane se každému známým a že tak ztratí zákazníky, kteří, když vidí, jakého hosta vozí, odmítnou použití jeho vozu. A tak Lo Pa Hong byl postaven před nový problém.

Nechati ubožáka opět na ulici?

Jednal by tak katolík? Smí tak jednat ten, kdo vyznává lásku k bližnímu?

Lo Pa Hong byl katolík. Vzal nebožáka na záda a odnesl jej do domu svých rodičů. Ve vlastní světnici, vlastníma rukama, bez vědomí rodičů jej ošetřoval, až se stařec uzdravil.

Tato příhoda zanechala v něm hluboké stopy. Přesvědčil se sám, že ubožáci bez rodiny a bez prostředků, když jsou nemocni, ocitnou se na dlažbě a bez pomoci, jsou odsouzeni k smrti. Nikdo je nechce, žádná nemocnice nemá zájem na chudákovi. Těmto nejubožejším je třeba pomoci. A hned počíná Lo Pa Hong s pomocí.

Z vlastních peněz kupuje pozemek, na kterém chce vystavěti nemocnici se 30 až 40 lůžky pro ty nejubožejší a vyvržené, které nechtějí přijímati nemocnice a kteří umírají v prachu ulice bez pomoci. Od městské správy se mu podařilo vyžebroti stavební kámen ze starých šanhajských hradeb a tak začíná se stavbou.

Měl sice pozemek, měl stavební kámen, ale bylo třeba zakoupiti materiál potřebný k vybudování nemocnice. Za krátký čas mzdy a účty dosahují výše 3000 taelů, zatím co Lo Pa Hong měl ve své pokladně pouhý zlomek dluhu, 30 taelů.

Nevěděl, jak zaplatí dlužný obnos a tak v nejvyšší nouzi odchází do města se svými 30 taely a kupuje sochu sv. Josefa. Sv. Josef, ochránce chudých, stává se patronem první nemocnice. Umísťuje jeho sochu na staveniště a hle, přicházejí jiní dárci, uzavírá obchody, které mu umožní opatřiti potřebný materiál. První stavba mohla býti skončena.

Nezůstalo jen při této nemocnici. Z malého stavení vyrostlo dvacet velkých budov, které tvoří malé městečko. Instituce, kterou Lo Pa Hong vytvořil, je útulek sv. Josefa, čili jak jest znám v Šanhaji „Yu-Pu-Tang Institut“; je to největší dílo charity v obrovském čínském městě, jakým jest Šanhaj.

K posouzení tohoto díla stačí uvést v krátkosti seznam oddělení, která dnes má tento útulek:

První oddělení pro dívky od 10 do 18 let, které byly buď opuštěny rodiči, nebo prodány, či uloupeny obchodníky s děvčaty. Dívky, které přicházely do města z venkovských krajin postižených hladem, aby si jakýmkoli způsobem vydělaly ve městě na živobytí, potulovaly se městem a propadly zkáze. Těmto hladovějícím bytostem bylo lhostejno, co se s nimi stane, a stávaly se kořistí majitelů různých veřejných domů a obchodníků s děvčaty. Byla-li některá z těchto opuštěných dívek zatčena policií, byla dodána do ústavu založeného Lo Pa Hongem. Některá přišla sama hledati ochranu do ústavu. Všem se dostalo přijetí a až do 18. roku se ústav o ně staral. Po tomto roce byla obyčejně děvčata provdána za některého katolického muže a umožněno jim založiti si rodinu. Druhé oddělení, vedené sestrami dobré pomoci, bylo zřízeno pro dívky, které nebylo již možno zachrániti včas, a které teprve dodatečná výchova mohla přivésti na pravou cestu.

Třetí oddělení bylo věnováno budhistickým a jiným trestancům, kteří byli nemocni. Čínská městská rada předávala této nemocnici churaové vězně, kteří zde byli zdarma léčeni. Ošetřovaly je řádové sestry, zatím co čínští dozorcí vězňů střežili ošetřovance, obdivující se a žasnouce nad křesťanskou láskou, kterou projevovaly ošetřovatelky nemocným bezvěrcům v nemocnici. Nic tak neukazuje pravou charitu jako právě tato starost o bezvěrce, kteří i když pykali za své činy, měli přece jen právo býti ošetřeni jako lidé.

Nebylo zapomenuto ani na ty ubožáky, kteří ztratili rozum a jichž osud obvykle spočíval v tom, že byli svému okolí buď na obtíž nebo pro posměch. Ve dvou pavilonech byli umístě-

ni choromyslní, kteří později přešli do nemocnice Mercy.

Lo Pa Hong pamatoval i na to, že je třeba preventivních opatření, která by byla hrází proti hříchům a zpustnutí. Při útulku byla zřízena obchodní škola pro hochy bez domova. Byl to naprostý převrat. Hoši bez domova, kteří se potulovali po ulicích a mravně chátřali, nacházejíce na dlažbě ulic všechny předpoklady, aby z nich vyrostli lidé, štítící se práce a nešťtící se zločinu, našli zde druhý domov, který je připravoval k cestě do života a dával jim vedle morálních základů i možnosti ve školení. 400 hochů bylo chovanci této koleje, která vedena salesiány stala se záhy známou po celém městě, a ti, kteří z ní vyšli, nacházeli ihned uplatnění v různých obchodech a podnicích v Šanhaji.

Lo Pa Hong měl stále v úmyslu rozšířiti tuto školu ještě pro méně nadané hochy. Měla býti zřízena jakási učňovská škola, která by poskytla chlapcům bez domova znalosti řemeslné. Bohužel předčasný skon Lo Pa Hongův a politické nepokoje zmařily tento ušlechtilý plán.

Nebylo však zapomenuto ani těch nejmenších.

V Číně život dětí nemá ceny, protože Číňan, který podle zákona je pánem nad životem a smrtí svých dětí, nemá onoho mravního základu, který je vlastní evropskému myšlení. Číňané zbavují se dětí tím způsobem, že je prodávají; není-li kupce a jsou-li jim na obtíž, tedy prostě je ponechávají na ulicích. Bylo třeba záchrany i v tomto směru a proto byl vybudován ústav pro 300 až 400 kojenců a nalezců. Denně přinášela šanhajská policie malé děti, nemluvnata, která byla pohozena matkami v městě.

Vyskytli se však nepřátelé mezi Číňany, kteří vymýšleli všemožné pomluvy, aby znesnadnili Lo Pa Hongovi jeho práci. Po městě se ší-

řily řeči, že děti jsou v nemocnici usmrcovány, že se jimi obchoduje a podobně. Aby byl ulomen hrot všem těmto pomluvám, bylo každé dítě hlášeno na policii, která se mohla vždy přesvědčiti, co se s dítětem stalo. Nemluvňata byla ponechána nějaký čas v nemocnici a pak byla dávána do opatrování katolickým ženám v městě. Když dospěly děti 5 let, vracely se zpět do ústavu, kde se jim dostalo další školní výchovy.

Právě pro tento ústav dovedl Lo Pa Hong získati nejvíce příznivců. Tak na př. jistý nevěrecký ředitel průmyslového podniku přispíval měsíčně na vydržování ústavu obnosem 500 taelů, což je asi 37.000 našich korun.

Jestliže se staral o novorozeňata, nezapomněl Lo Pa Hong ani na bezmocné a práce neschopné starce. Byl zde vybudován chorobinec, v kterém bylo 200 míst pro staré osoby, o které se neměl kdo starat a které byly odkázány na milodary.

Ale i nejubožejší z ubohých — slepci, našli tu nový domov a tak 400 slepců používalo dobrodiní vybudovaného Lo Pa Hongem.

Největším ústavem byla samotná nemocnice, která měla 3200 lůžek a tvořila tak ohromný komplex budov. Byla to jedna z největších nemocnic a našel tu pomoc každý, kdo potřeboval lékařského ošetření. Nikdo se neptal, zda jest katolík nebo nevěřící. Byl potřebný a to stačilo.

Nade všemi budovami ústavu čněl kostel, zasvěcený sv. Josefu, který svou ochranou a pomocí ukázal Lo Pa Hongovi cestu na počátku jeho činnosti, kdy počal stavěti onu malou nemocnici, která vyrostla takřka v malé charitativní město. Jak rozsáhlá byla činnost této nemocnice, ukazují nám nejlépe čísla. Za posledních 25 let bylo přijato v ústavech 102.525 osob a v ambulanci pro chudé bylo ošetřeno 2,194.070

osob. Všechno ošetření bylo zdarma a Lo Pa Hong opatřil všechen potřebný provozovací kapitál. Bylo třeba získati každým rokem 200.000 dolarů, aby ústavy mohly fungovati. Celkem 4 miliony dolarů opatřil Lo Pa Hong, aby tyto podniky mohly žít. Aby však i v budoucnu byl umožněn provoz, staral se Lo Pa Hong o to, aby zajistil základní provozní kapitál ve výši 1 milionu dolarů, který by tvořil jistinu, z níž by byla hrazena základní věcná vydání. Smrt, která jej zastihla při práci, znemožnila mu splniti tento úkol, který z lásky k ubohým a trpícím bratřím přijal.

Ale tím ještě není charitativní činnost Lo Pa Hongova ukončena. V roce 1914 založil v jiné šanhajské čtvrti (Yangtsepoo) lékárnu pro chudobné. R. 1924 zakládá v této čtvrti novou nemocnici Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v níž se dostalo do r. 1937 ošetření 27.862 osobám a jednomu a půl milionu nemocných byly rozdány zdarma potřebné léky. Tato nemocnice v politických nepokojích a bojích mezi Číňany a Japonci stala se obětí zápalných bomb, které zničily dílo lásky, vybudované Lo Pa Hongem.

Konečně r. 1933 založil Lo Pa Hong „Mercy hospital“, první ústav v Číně určený výhradně pro osoby duševně choré. Do tohoto ústavu byli dopraveni duševně choří z nemocnice sv. Josefa. Řádoví bratři a sestry starali se o nemocné, a 600 lůžek, které ústav měl, bylo stále obsazeno. Za čtyři roky bylo zde 953 pacientů, z nichž 651 našlo tu uzdravení.

Lo Pa Hong většinou vydržoval tyto ústavy sám. Přes 6 milionů dolarů vynaložil k jejich vybudování a udržení. Teprve v posledních letech počal zajišťovati základní kapitál, ale před tím hradil většinu vydání z vlastních prostředků. Byl přesvědčen, že Bůh toto dílo chrání a pomáhá mu. Lidská moudrost nemá se viklati v důvěře v pomoc Boží; Bůh zná účel lépe než

my smrtelníci a jistě podnikům jemu milým neodepře svoji pomoc.

Mezi tím vším nezapomínal Lo Pa Hong na otázku katolických žen. Založil několik škol pro ženská povolání, kde 1000 děvčat mohlo se připraviti k boji se životem. Náklad 400.000 dolarů opět hradil sám.

Celá řada škol, asylů, institucí a charitativních podniků děkuje za svůj vznik neúnavné péči tohoto muže. To, co vytvořil, je zřetelným důkazem vysokých duchovních hodnot katolictví, které nezná ani třídní, ani rasové nenávisť. Zná pouze potřebné a chudé, jimž je třeba pomoci. V tom jest největší síla katolického a křesťanského života Lo Pa Hongova.

Jeho láska byla katolická v pravém slova smyslu. Byl všude, kde bylo třeba pomoci. Přes pronikající nouzi ve vlastní zemi nezapomínal na to, že i jinde jsou potřební a otevíral srdce všem, kteří byli v nouzi. Po světové válce, když byla bída ve střední Evropě, tu Lo Pa Hong dává rakouskému kardinálovi Fridrichu Gustavu Pifflovi velkou sumu peněz pro strádající rakouské děti. Podobně posílal značné peněžní částky trpícím dětem v Německu, v Maďarsku a jinde. Biskupové těchto zemí mohli by nejlépe říci, jak tento muž ve vzdálené Číně našel pochopení pro poválečnou bídu u nás. Toto svoje dobrodiní oblékal Lo Pa Hong do roucha díků za misionářskou pomoc a dary, které tyto země v dobách míru před válkou poskytovaly Číně.

Jeho láska křesťanská, která zahrnovala celý svět, je tím pozoruhodnější, že právě v té době záplavy Hoangho ničily čínské kraje, a že i zde bylo třeba pomoci. Ale láska Lo Pa Hongova neznala hranic. Děti střední Evropy potřebovaly pomoc spíše než v Číně, a podle toho jednal.

MUŽ KATOLICKÉ AKCE.

Činnost Lo Pa Hongova nebyla jen rázu charitativního. To byl jen malý úsek jeho života. Byl Církvi více než pomocníkem a ochráncem chudých.

Již jako třicetiletý muž, když viděl svoji budoucnost a když úspěchy v povolání učinily z něho muže stojícího vysoko na společenském žebříku, nevrhl se jen a jen do podnikání, které by vyčerpávalo jeho síly, které z něho mohlo učiniti prvního a rozhodujícího muže Číny. Nechal všech nadějí, které jej mohly dovésti k nejvyšším hodnostem v životě světském a zajistiti mu nesmírné hmotné výhody, a stal se laickým apoštolem.

Dlouho před tím, než papež Pius XI. vydal směrnice Katolické Akce a prohlásil, že je třeba soustřediti všechny katolické síly k práci pro Katolickou Akci, pracoval již Lo Pa Hong v duchu těchto směrnic sv. Otce.

Již v r. 1934 objevuje se jako apoštol každé neděle mezi Čiňany v chudobných čtvrtích Šanhaje. Podařilo se mu přemoci počáteční ostýchavost a nespělost, kterou měli tito chudáci před „pánem“, shromažďuje je kolem sebe a jako misionář učí je křesťanské pravdě a vykládá jim učení Kristovo.

Tato misionářská práce přesahovala síly jediného člověka. Ale Lo Pa Hong opět nachází prostředky, jak si pomoci. Vyhledává mezi intelektuály a průmyslníky své nové pomocníky. A tak každou neděli shromažďuje se padesát až

šedesát stejně smýšlejících mužů, naplněných horoucí vírou a podle Lo Pa Hongova plánu rozcházejí se do jednotlivých čtvrtí, předměstí a vesnic v okolí Šanhaje, aby přinášeli nevěřícím poznání evangelia.

Lo Pa Hong, zcela ve smyslu Katolické Akce, světil neděli tím způsobem, že pracoval pro spásu duší. Po celotýdenní práci ve svém zaměstnání nedopřává ani v neděli odpočinku svému tělu, neboť vykládání evangelia jest důležitější než odpočinek.

Lo Pa Hong se stává misionářem a žádná obět není malá, když jde o spásu duše. Vyhledává nemocné a umírající, prolézá nečisté brlohy ve čtvrtích chudých, aby zachránil ty, kteří by se odebrali na věčnost ve stavu hříšném. V r. 1927 udělil sám na 1600 křtů; a když v r. 1937 proudily do Šanhaje oběti války, jest Lo Pa Hong více a častěji u těchto vysílených ubožáků, kteří nečekají již nic jiného, než smrt. Za posledních 5 měsíců svého života pokřtil na 2000 umírajících a tím zachránil jejich duše. Může býti vznešenější pomoc? V této práci pro Boha nachází Lo Pa Hong plné duševní uspokojení, které jest mu jedinou odměnou.

Nedal se ničím zdržeti, když šlo o pokřtění umírajícího. Žádná práce nebyla tak naléhavá, aby neustoupila tomu nejvyššímu poslání. Neopomenul žádné příležitosti, kde šlo o záchranu duše. Nosil stále s sebou svícenou vodu a tak zachraňoval ty, k nimž se nemohli dostat misionáři kněží.

Když řada jeho spolupracovníků vzrůstala, nestačil již Lo Pa Hong stýkati se se všemi, a proto vybudoval organizaci, která se stala vlastně předchůdcem Katolické Akce. Než někdo byl přijat za člena, musel se podrobiti jakémusi noviciátu, který trval tři roky. Stýkal se se staršími členy, věnoval každý den alespoň hodinu rozjímání, studoval Písmo svaté, měl po-

vinnost zpytovat každý den své svědomí; a teprve když byl důkladně duchovně připraven, mohl se ujmouti sám úřadu učitele a státi se rádcem nevěřících a členem organisace.

Lo Pa Hong byl přesvědčen, že výsledek práce nezávisí na početnosti členstva, nýbrž na náboženském a morálním základu. Právě tento přísný výběr zaručoval, že členové budou skutečně pracovat a že také výsledky budou úměrné práci. Práce laického apoštola není lehká a jen lidé, kteří v každém svém konání jsou katolíci, jimž lesk a sláva jsou věcmi vedlejšími, vykonají práci jim svěřenou s plnou odpovědností. Proto v Lo Pa Hongově organisaci bylo r. 1937 jen 120 členů, z čehož bylo 90 mužů a 30 žen. Poměrně malá hrstka, ale tím odhodlanější a pracovitější. Životní heslo jejich vůdce „Trpěti a sloužiti“ stalo se i jejich heslem.

Lo Pa Hong požadoval, aby každý týden mu byly kladeny účty z vykonané práce. Sledoval velmi bedlivě, jak kdo plnil svoje úkoly, kolik nemocných vyhledal, kolik umírajících pokřtil, co učil v katechismu a jaké měl ve svém apoštolování úspěchy. V případě nezdaru upozorňoval na chyby, radil, jakými cestami je třeba se bráti, aby bylo dosaženo cíle.

Byl učitelem i rádcem, pomocníkem i vůdcem. Proto také úspěch této početně malé skupiny nezůstal jen, jak jsme často svědky, v horování pro věci Církve, ale projevil se i skutky. Vždyť jen za jediný rok pokřtili v Šanhaji skoro 14.000 umírajících, nehledě ke skutkům katolického milosrdenství, o kterých se nedozvíme přesných zpráv, protože nikdy „pravice nevěděla, co dělá levice“. Všechna dobrodiní vykonaná pro chudé a slabé zůstala v skrytu, zanechávající pouze dobrořečení u těch, jimž bylo pomozeno, a odplatu na nebesích.

Apoštolský vikář biskup Haonissé zaznamenává při 25letém trvání této organisace, která

předcházela Katolické Akci, několik úspěchů, kterých bylo dosaženo. Zřízeno bylo 20 kostelů a kaplí, postaveno 71 konferenčních místností, které mohly pojmouti 363.000 posluchačů, kterým bylo vykládáno evangelium, a tak se jim dostalo prvního poznání katechismu; kromě toho bylo zřízeno 7 škol se 3.000 žáky, 5 nemocnic, 19 chudinských lékáren, které poskytovaly nemajetným zdarma léků, 2 sirotčince, 2 chorobince. Všechnu tuto charitativní činnost kornovalo čtvrt milionu pokřtěných dětí a dospělých, jako výsledek práce, kterou podnikl Lo Pa Hong a jeho společníci.

Heslo, které tito dobrovolní misionáři přijali od Lo Pa Honga, „Trpěti a sloužiti“, nebylo jim prázdným heslem. Dovedli těmto slovům dáti skutečnou životní náplň a prováděli je do posledních důsledků.

Lo Pa Hong sám vždy předcházel příkladem. Bohatý průmyslník, předseda nejvýznamnějších obchodních společností šanhajských nestyděl se přicházeti mezi ty nejchudší v zapadlých čtvrtích města, kde nemoc a zločinnost si podávaly ruce, kde úpadek mravnosti byl tak hroznivý. Tím větší je však zásluha Lo Pa Hongova. Zachraňoval nešťastníky z bahna velkoměstského života, dodával jim odvahy a umožňoval jim žít jako řádným členům lidské společnosti, neboť Kristova slova o bližních byla mu nejvyšším příkazem.

Jeho výjimečné postavení umožňovalo mu vstup do vězení, mezi zločince a vrahy. Často putoval dlouhými chodbami věznic, rozdělenými mřížemi na cely, s živými odpadky lidské společnosti, kterým přinášel slova vzkříšení a věčného života.

Zvláštní péči věnoval odsouzeným k smrti. Před branou věčnosti učil je milovati Krista, který pro nás, pro naše hříchy, podstoupil ukrutnou smrt na kříži, a osvětloval křtem poslední smut-

né hodiny nešťastníků. Měl již tak zařízenou službu, že byl vždy zpraven o tom, kdy kterého odsouzence čeká smrt. Vážnost, jaké požíval v městě, mu usnadňovala přístup k těmto lidem, kteří za několik málo chvil měli skončiti rukou katovou. Když přišel pozdě a odsouzenec byl již odváděn na popraviště a smutný průvod se již pohnul od brány věznice, Lo Pa Hong neztrácel naděje. Vstupoval do káry, v které byl vezen odsouzenec, usedl vedle nešťastníka a snažil se v poslední chvíli vyrvati jeho duši ďáblu.

P. Considine vypravuje, jak jednoho dne pozoroval Lo Pa Honga, který doprovázel odsouzence na smrt. Jako obyčejně podařilo se mu vzbuditi u odsouzeného skutečnou lítost, pokřtil jej a daroval mu medailonek se sv. Josefem. Do poslední chvíle, než byl zločinec zastřelen, tiskl tuto medailku ke svým rtům. Tato činnost vynesla Lo Pa Hongovi nový titul „farář vrahů“. Mohlo býti pro něj čestnější uznání než tento důkaz o jeho zachraňování lidských duší?

Přes to, že procházel čtvrtěmi, které se hemžily zločinci, přece se mu nikdy nic nestalo. Byl boháčem a byl by býval jistě výtečným zajatcem lupičů, kteří mohli žádati značné výkupné, a přece mu nikdo neublížil. Loupežné bandy si vážily Lo Pa Honga jako dobrodince, který nikdy neodepřel pomoc těm, kteří se chtěli navrátiti k řádnému životu.

Jak působilo jméno Lo Pa Hongovo na tyto řemeslné lupiče, ukazuje příběh jednoho misionáře. Byl zajat bandou, která chtěla těžiti z jeho zajetí tím, že žádala značné výkupné. Jeden z členů tlupy, který hlídal kněze, krátil si dlouhou chvíli tím, že rozmlouval se zajatým. Mezi řečí optal se misionáře:

„Znáš Lo Pa Honga?“

„Zajisté, často jsem se s ním stýkal. Jak jej znáš ty?“ ptal se misionář svého strážce.

„Když jsem byl uvězněn v Šanhaji, byl i u mne a velmi krásně se mnou jednal.“

Okolnost, že misionář byl znám s Lo Pa Hongem, umožnila mu brzké propuštění za poměrně nepatrné výkupné, které bylo sníženo na směšně malou částku.

Lo Pa Hong byl nejen pracovníkem Katolické Akce, nýbrž stál v jejím popředí jako vůdce a předseda. Číňan svou povahou má velmi rád společnosti, které mají nádech tajnosti, a tak vznikla celá řada katolických společností, které právě v této národní vlastnosti Číňanů našly příznivé psychologické předpoklady. Lo Pa Hong organizoval již r. 1910 katolické muže a jinochy v katolické spolky a za 25 let, v roce 1935, na svatodušním sněmu těchto spolků, mohl jako prezident národní rady mužských katolických spolků pozdraviti zástupce a členy celkem již devadesáti zvláštních katolických organizací.

Heslem všech těchto společností a spolků bylo: „málo mluvit, více jednat“, a společným cílem všech bylo obrácení Číny. Mělo-li se dosáhnouti tohoto vysokého cíle, bylo třeba práce všech, a to nejen na poli katolickém, ale i národním. Bylo třeba hájiti práva Církve v Číně, propagandy mezi nevěrci a získávání stále nových věřících, ale bylo třeba také upravit vztahy lásky k vlasti. Tyto jednotlivé body tvořily náplň všeho snažení mladých. Heslo „naše korouhev kříž, naše zbraň láska“ charakterisovalo nejen cíl a směr jejich práce, ale i prostředek, kterým má býti splněn velký ideál — obrácení Číny.

Láska měla býti základem vši činnosti a Lo Pa Hong sám svými činy ukazoval cestu. Katolická Akce čínská byla podle jeho slov v první řadě školou dalšího náboženského vzdělání a práce pro vlastní spásu. „V životě jsme vždy katolíci a nikdy nepřátelé a tak jako spoluvě-

řící a bratři musíme se vzájemně učit a pomáhati si. Na tomto základě zvětšíme království Boží po celé Číně," říkával všem, kteří byli se skupeni kolem něho.

Služby, které vykonal Lo Pa Hong jako prezident Katolické Akce v Šanhaji, jsou neocenitelné pro celou Církev. Jeho práce přesahovala daleko rámec daný městem Šanhaji a pronikala všude, kam jen bylo možno. Loďstvo jeho obchodní společnosti bylo vždy k dispozici pro katolické cíle. Na všech jeho lodích měli misionáři volnou jízdu a všechny tyto lodě byly opatřeny oltáři a bohoslužebnými potřebami, takže cestujícím misionářům bylo umožněno sloužiti mši svatou i na moři.

Styky, které Lo Pa Hong jako vedoucí průmyslník milionového města měl ve vysokých vládních, politických i hospodářských kruzích, umožňovaly mu získávati přátele a příznivce pro misionáře a pro celou Církev. Sám ministr financí Soong patřil do úzkého kruhu jeho přátel, jako četní jiní význační politikové a vedoucí osobnosti. Těchto svých známostí neužíval Lo Pa Hong nikdy pro sebe, nýbrž jen k dobru díla, které konal. Prostředků, které tímto způsobem opatřil, upotřebil k zmírnění nouze, a styků politických používal, když bylo třeba získati práva Církvi a pomoci jí k vítězství. Jednalo-li se o křivdu, byl neúnavný a dovedl nalézt vždy cesty, aby spravedlnost zvítězila.

Když v r. 1928 zjistil, že jistý misionář jest již dva roky vězněm povstaleckých vojsk na základě falešného udání ze špionáže, vymohl na generálovi Feng-Yu-Šiangovi jeho propuštění. Jeho zákroků v drobných otázkách denního života jest nespočetné množství.

Když v roce 1930 byl vydán zákon, že žádný cizinec v Číně nesmí býti vlastníkem půdy, prosadil, že tento zákon se nevztahoval na misie, které by se jinak musely vzdáti všech svých

klášterů, misii a snad nakonec i kostelů. Tímto svým zákrokem zachránil Lo Pa Hong nejen majetek Církve, ale umožnil misionářům pokračovati v díle na vinici Páně.

V Čínském sněmu se ukázaly živly, které dokazovaly, že Čína trpí i tím, že lid přijímá jiné náboženství a odklání se od staré víry. Díky iniciativě a námaze, kterou Lo Pa Hong vyvinul, bylo upuštěno od protináboženského pronásledování. Co tu bylo zachráněno hodnot duchovních i hmotných, nedovedeme si ani představit. A přece všechny tyto zákroky vykonával jako samozřejmou povinnost a zdráhal se vždy přijmouti za ně díky.

Lo Pa Hong byl Číňanem a proto nezapomínal ani na svoji zem, kterou horoucně miloval. Čím větší nouzi, bolest a utrpení musela Čína podstoupit, tím více napínal své síly, aby jí pomohl. Jediné ozdravení a zachránění Číny viděl v jejím pokřesťanění, které jediné ji mohlo vyvésti z bojů a nepřátelství. Křesťanská láska mohla sblížit všechny nepřátele a vymýtiti nenávist, která se projevovala v krutých krvavých bojích.

Po vpádu Japonců do Mandžuska a krvavých bojích o Šanhaj rozhodla se čínská vláda svolati mimořádný sněm do Layangu. Úmysl svůj uskutečnila v dubnu r. 1932. Všechny výkvět země, všichni vedoucí mužové měli se zde poraditi o cestách k záchraně země. Celkem bylo povoláno 360 osob. Mezi těmito nejpřednějšími muži Číny nacházíme čtyři muže, kteří pracovali v Katolické Akci a na prvním místě ovšem i Lo Pa Honga.

Bohužel, právě v této době Lo Pa Hong onemocněl a nemohl se účastniti zasedání. Ale ani ve své nemoci nezůstává nečinným. Povolává k sobě několik mužů z tohoto výboru a za jeho vedení byly vypracovány čtyři pamětní spisy s návrhy, které měly býti předloženy vládě. Na

schůzi sněmu přednesl je 93letý učenec, známý po celé Číně, Ma Siange, a sněm zahájil o nich rozpravu.

Obsah memoranda byl dán katolictvím Lo Pa Honga a lze jej vyjádřiti jednou větou: „Zachovávání desatera Božích přikázání je podmínkou národního znovuzrození Číny“. K tomuto poznání, tak pravdivému a tak skutečnému nebylo třeba vysoké filosofie, ale hluboké víry. Kdyby všichni mužové byli tak naplněni vírou, jakou byl Lo Pa Hong, tedy jistě by národní znovuzrození nedalo na sebe čekati a Čína mohla býti ušetřena všech válečných hrůz a krvavých obětí, které přinesla.

Válka, která zuřila v zemi, přinesla nesmírné škody i laickému apoštolátu. Bolesti, které způsobila a rány, které zasadila, nezhojí se tak brzy. Mnoho sociálních a charitativních ústavů, které Lo Pa Hong postavil, jest v troskách, mnoho dětí, které vyrval ďáblovi, zaplatilo válečnou litici životem. Lo Pa Hong pomáhal, kde mohl. Byly to hodiny olivetské pro něho, který viděl, jak nepřátelé ničí jeho zemi a jak to, co s takovou péčí a námahou tvořil, se řítí. Ale činil vše, aby zmírnil bolest druhých.

Vůle pomoci nešťastníkům oduševňovala jej v těch dnech a dodávala mu nových sil. Šanhaj se plnila uprchlíky, kteří se potulovali po ulicích, přespávali venku a v zákoutích ulic, pod mosty. Ve společnosti lidí ne právě bezúhonných propadali mravní zkáze. Bylo třeba je usaditi a dáti jim buď možnost obživy, nebo je aspoň nasytiti, aby netrpěli hladem. Lo Pa Hong jest neúnavný, stará se o hladové a při tom nezapomíná ani na zraněné, kteří potřebují ošetření a léčení.

Bůh sám ví, jak mohl zastati tolik práce. Jeho utrpení duševní a přepínání tělesné podryly jeho zdraví. Marné byly domluvy lékaře, aby

si na čas odpočinul a zůstal v klidu. Bylo mu zapotřebí péče, ale jeho bratrům, kteří hladověli a neměli často, kam by hlavy složili, bylo třeba péče ještě větší. Bylo třeba peněz, léků, potravin a tak Lo Pa Hong, neohlížeje se na svoji nemoc, pracuje dnem i nocí. Odpočinek, jehož si dopřává, jest skutečně minimální, a tak 21. prosince 1937 objevuje se v čínských novinách zpráva, že Lo Pa Hong onemocněl. Otřesené zdraví potřebuje klidu a není ani pomyšlení na obvyklou činnost.

Lo Pa Hong jest připoután na lůžko v době, kdy chtěl tolik vykonati pro své bližní. V Šanhaji po záboru japonském utvořil se komitét pro nové vybudování rozbořených částí města. Nebyl to čínský komitét a jeho složení bylo strojené. Dlouho váhal Lo Pa Hong, zda má spolupracovati s tímto výborem. - Byl informován o tom, jak vznikl, jeho přátelé mají četné námítky, ale Lo Pa Hong přemýšlí jen o charitativní stránce věci. Pomyšlení, že novým vybudováním Šanhaje lze zdolat nezaměstnanost, hlad a bídu, že se tím učiní přítrž vzrůstajícím nepokojům, jej nutí, aby nezůstal v nečinnosti. Přes svoji nemoc přihlásil se k spolupráci.

Co jej vlastně přimělo ke vstupu, osvětlí nejlépe slova, která pronesl k apoštolskému vikáři biskupovi Houissé: „Monsignore, řekl jsem ano, abych mohl převzítí svoje dílo a dále pracovati ke cti Boží a přinésti tak zdolání neklidu.“

To byla poslední slova, která promluvil se svým biskupem. O tři dny později nebylo již Lo Pa Honga naživu.

Když poslední den v roce kráčel do domu svého přítele ve francouzské koncesi, který mu tento zapůjčil po dobu evakuace Šanhaje za vpádu nepřátel, padl zasažen kulemi neznámého pachatele. Tři rány do prsou, jedna do hlavy a poslední v rameni učinily konec jeho plod-

ného života. Zemřel na místě bez posledního slova útěchy.

Smrt jej zastihla na cestě křesťanské lásky a vražedná kulka fanatika, který v něm, v tak vroucím vlastenci, viděl zrádce vlasti, způsobila nenahraditelnou škodu Církvi i čínskému národu.

To jest nešťastná tragika života Lo Pa Hon-gova, jehož velký pátek jest zastiňován mračny, které pluly nad křížem Golgoty.

LO PA HONG V SOUKROMÍ.

Náboženské působení a charitativní činnost zabraly sice značnou část života Lo Pa Hongova. Lo Pa Hong však nikdy nezapomínal starati se o své povolání a o svoji rodinu. Byl si vždy vědom, že křesťan, který má povinnost starati se o všechny své bratry v Církvi, má také povinnost starati se o sebe, a že špatným křesťanem jest ten, který neplní svůj úkol v povolání, ke kterému jej Bůh postavil.

Vždyť to bylo právě povolání, kde mohl vykonati tolik dobra a které mu umožňovalo plnit úkol Katolické Akce. Jakým byl Lo Pa Hong ve svém životě soukromém, jak pracoval ve své kanceláři, poznáme nejlépe ze slov P. Considine a ředitelů jeho podniků. Nechme však mluvit misionáře, který vypravuje:

„Jednoho jitra zašel jsem do kanceláře Lo Pa Hongovy. Nebyl jsem sám; křesťané i nevěřící čekali v předpokoji, aby s ním mohli hovořiti. Všichni měli k němu neomezenou důvěru, kterou on nikdy nezklamal. Mnozí z nich poukazovali do jeho rukou značné sumy pro charitativní účely. On sám byl velmi bohatý a vždy doplňoval potřebnou sumu ze své kapsy.

Vyhledal jsem jej v jeho kanceláři a požádal o dovolení, abych mohl setrvati v jednom koutu v mlčenlivém pozorování. Lo Pa Hong mezi tím projednával své obchodní záležitosti u svého psacího stolu a přijímal návštěvníky objednané i náhodné. Obchodní místnost byla veliká, zařízená v moderním evropském slohu a

mohla zcela dobře konkurovati s velkými místnostmi ředitelů evropských podniků. Jednoduchá a praktická, nepodobala se našim představám o čínských kancelářích. Jediné, co ji odlišovalo od obvyklého vzhledu evropských kanceláří, byla socha Panny Marie, umístěná v rohu místnosti, a velký obraz sv. Josefa, umístěný nad stolem, tam, kde jsme v evropských kancelářích zvyklí vídati více méně nepodařené obrazy zakladatelů firmy.

Na psacím stole ležel stoh papírů — denní pošta. Počet dopisů by byl stačil zaměstnati jednoho člověka celý den. Lo Pa Hong bral klidně jeden dopis za druhým, rychle jej pročetl a pak učinil po straně tužkou své poznámky pro korespondenta, který měl dopisy vyřídit. Některé poznámky byly delší, jiné kratší, uzavřené vždy na konci pevným podpisem Lo Pa Hongovým.

Jeden z dopisů jej zaujal více. Chvilí přemýšlel, pak jej znovu přečetl a pohrávaje si tužkou neučinil žádné poznámky, ale stiskl tlačítko zvonku, který jej spojoval s předpokojem. V nejbližším okamžiku vstoupil do pracovny sluha. Několik tichých slov znamenalo rozkaz a za nepatrnou chvíli přichází úředník, pro kterého Lo Pa Hong poslal. Opět několik tichých slov, z nichž bylo patrné, že úředník podává vysvětlení k dopisu. Když odešel, netrvalo dlouho a vstoupil druhý starý úředník, který měl delší výklad, kterému jsem však nerozuměl. - Z výrazu Lo Pa Hongova i z výrazu povolaneého úředníka bylo zřejmé, že jde o velmi důležitou věc.“

Lo Pa Hong byl obrazem čínského obchodníka. Nerozčiloval se, byl vždy klidný, opatrný, ve svých přáních a rozkazech jasný, bez mnoha slov, která jsou zbytečná. Z veškerého jeho jednání bylo patrné, že jeho vůle jest silná, znající svůj cíl, za kterým kráčí bez oklik. Držel

ve své ruce otěže podniku, kde nechával každému dostatek svobodné vůle v rozhodování, z kterého však byla zřejma převaha intelektu toho, který řídil celý podnik.

Řízení obrovských podniků, v nichž Lo Pa Hong rozhodoval, vyžadovalo nadlidské námahy, a zvláště v dobách, které tehdy Čína prožívala, vrcholné odpovědnosti, takže je skutečně s podivem, jak mohl Lo Pa Hong vedle tohoto svého zaměstnání věnovati se pracím na poli charitativním a vykonati tolik pro Katolickou Akci. Bůh, pro jehož větší slávu pracoval, a jehož jméno chtěl vložit do srdcí všech Číňanů, žehnal jeho práci.

VNITŘNÍ ŽIVOT LO PA HONGŮV.

Přes mnohotvárnost povolání a práce byl vnitřní život Lo Pa Hongův veden jedinou myšlenkou, a to myšlenkou pokřesťanění Číny. V jednotlivých přínosech rozpadala se tato jediná myšlenka na tři úseky, které i když samostatné, přece se vzájemně doplňovaly. Jsou to misie, charita a Katolická Akce. Z těchto tří vedoucích motivů každého Lo Pa Hongova jednání můžeme vyvoditi jeho charakter a usuzovati o jeho vnitřním životě.

Podstata Lo Pa Hongova vnitřního života a celé jeho živoucí bytosti spočívá na hluboké zbožnosti. Každého rána, dříve než přikročil k jakékoli práci, účastnil se mše svaté, při níž ministroval knězi, z jehož rukou pak přijal svátost oltářní. Denní přistupování k stolu Páně posilovalo jej v celodenní práci a učinilo z něho pokorného obdivovatele myšlenky eucharistické. Jeho úcta k Eucharistii učinila z něho význačného člena mezinárodního komitě pro pořádání eucharistických kongresů. Kdyby zákeřná střela nezakončila jeho plodný život, byl by býval přijel i na eucharistický kongres do Budapeště r. 1937, na který se tolik těšil stejně jako na poznání střední Evropy, odkud pocházelo nejvíce mladých misionářů, přicházejících do Číny.

Většina misionářů přijíždějících ze střední Evropy, hlavně z Vídně, bývala při vstupu na čínskou půdu hostem Lo Pa Hongovým. Byl jim nejen hostitelem, ale i starostlivým rád-

cem, jehož znalosti poměrů a vliv usnadnily tolika mladým misionářům jejich práci v cizí, neznámé zemi. Byl vždy starostlivým otcem všech kněží působících v Číně a jeho dům býval jim otevřen v každou hodinu.

Obzvláštním podivem a úctou byl naplněn k sv. Josefu, svému patronu. Již na počátku své charitativní činnosti obracel se o pomoc k tomuto světcovi a pak na něj přenesl všechnu péči o své ústavy. Prosby, které k němu vznášel, nebyly nevyslyšeny, a sv. Josef nikdy nezklamal důvěru, kterou Lo Pa Hong kladl v něj a v jeho přímluvu. Úcta k sv. Josefu projevovala se u Lo Pa Honga i tím, že jeho obraz zdobil stěnu a stůl jeho kanceláře a všechny místnosti jeho charitativních a nemocničních ústavů. Sv. Josef byl jakýmsi domácím patronem Lo Pa Hongovým, k němuž se obracel o pomoc on sám i všichni jeho přátelé a spolupracovníci.

Zbožnost Lo Pa Hongova projevovala se i v jeho modlitbách. Přes své zaměstnání a starosti našel vždy dostatek času, aby se pomodlil růženec, který náležel k jeho denním modlitbám. Růženec mu byl stálým společníkem na jeho cestách a každé volné chvíle využíval Lo Pa Hong, aby se jej mohl pomodlit. Při jízdách v autě se vždy po cestě modlil růženec, aby nemarnil volnou chvíli, která mu zbývala.

Lo Pa Hongovi byly růžencové modlitby nejen útěchou, ale věřil a často se přesvědčil o záračné pomoci, kterou mu modlitba přinesla v jeho konání.

Jednoho dne byl upozorněn jedním svým známým na umírajícího bezvěrce. Lo Pa Hong zanechal práce v kanceláři a pospíchal do domu umírajícího, aby v poslední chvíli jej připravil na cestu do věčnosti a vzbudil u něho dokonalou lítost. Ale umírající stařec byl neústupný. Veškerá slova domlouvání, prosby a ukázování příkladů nic nezmohlo proti starcově

tvrdostí. Tu Lo Pa Hong poklekl v rohu světnice a modlil se růženec a prosil o záchranu duše umírajícího. Když se domodlil poslední Zdravas, zlomil se jakoby zázrakem odpor umírajícího, který litoval svých hříchů a dal se pokřtít.

Lo Pa Hongova skromnost může býti vzorem všem našim veřejným činitelům. Přes své bohatství a přes své postavení, které zaujímal ve světě hospodářském a finančním, zůstal stále stejně prostým jako poslední chudák. V jeho chování nebylo nikdy ani stopy po nadutosti, nikdy se nevyvyšoval nad ostatní jen proto, že byl bohatším než druzí. Chápal smysl svého postavení a svého bohatství jako dar od Boha k tomu, aby mohl konati dobro ve smyslu křesťanské morálky a lásky k bližnímu.

Odmítal všechnu chválu, kterou jej chtěli zahrnovati lidé, jimž prospěl. Nic mu nebylo protivnějšího, jako když se vyskytli jedinci, kteří se domnívali, že jsou povinni lichotiti jeho postavení. Neměl rád chvály a pocty, jimiž ho někteří zahrnovali. Považoval se za ubohého, slabého tvora, který se snaží, pokud může, splniti svoje poslání na zemi pro větší slávu Boží. Netrpěl, aby v podnicích, které spravoval, byl vyvěšen jeho obraz.

Nesmíme si však myslet, že by byl nedovedl vésti si jako ostatní průmyslníci, nebo že nebyl schopen representace. Zamítal ji pouze pro vlastní osobu. Tam, kde bylo třeba vystupovati se vši representací, která mohla pomoci jeho charitativnímu dílu nebo potřebám Církve, dovedl vystupovati v celém společenském lesku.

Často přispívali na jeho podniky lidé, kteří by bývali odmítli prosby misionářů, jen proto, že byli požádáni osobností tak významnou jako byl Lo Pa Hong. Když byl Lo Pa Hong navštívil některý representační podnik v Šanhaji, šel tam jedině proto, aby se seznámil s lidmi, kteří

by mohli pomoci jeho dílu, nebo, aby mohl tuto pomoc přímo vyjednat. Mnohem lépe lze získati člověka v jeho soukromém životě, při zábavě, než v kanceláři, kde celá mysl, zvláště u velkých podnikatelů, je obrácena k závodu. Mimo svůj úřad jsou mnohem přístupnější a věnují více pozornosti žádostem soukromého rázu. To dovedl pochopiti i Lo Pa Hong, a proto jeho účast na podnicích, kde se musel odít do fraku a vystupovati s celým společenským leskem, který přinášelo jeho povolání, byla motivována hlavně touhou pomoci charitativním ústavům, o které se tak otcovsky staral. Sám pro svoji osobu by se byl podobným společenským podnikům vždy vyhnul, protože mu účast na nich byla více než nepříjemná.

TRPĚTI A SLOUŽITI.

Heslo „Trpěti a sloužiti“ nebylo Lo Pa Hongovi prázdnou frází. Jak jsme již viděli, přesto, že pohrdal společností finančních nabobů, přesto, že působilo mu utrpení účastniti se různých společenských podniků, přece se jim nevyhýbal v případech, kdy bylo možno něco získati pro Církev a pro chudáky, o které se staral. —

Při postavení, jaké zaujímal, a pro své činy byl často předmětem úšklebků a vtipů; ale nic nedovedlo jej odraditi od konání povinností. Nezůstal ušetřen ani pomluv, které na něj vrhali jeho obchodní konkurenti, kteří se snažili očerniti jej a vykládali jeho charitativní činnost v úplně opačném významu, než byla. Tak jistý nevěrecký ředitel jej pomluvil, že zachraňování opuštěných dětí provádí Lo Pa Hong proto, že tyto zachráněné děti prodává a tak získává peníze, nebo že tyto děti usmrcuje.

Podobných pomluv a špinění bylo více. Bylo velmi lehké je vyvrátiti, vždyť stačilo pomlouvače žalovati a svědectví ošetřovatelů a sestřiček by bylo ukázalo celou hloubku těchto špinavých pomluv a ospravedlnilo by Lo Pa Honga před lidmi, kteří snad někdy uvěřili hanobitelům. Ale Lo Pa Hong na žádné pomluvy nereagoval.

Stalo se však, že tentýž ředitel, který propouštěl do světa zprávy o Lo Pa Hongově obchodu s dětmi, oslepl a byl opuštěn všemi svými přáteli. Když Lo Pa Hong se dozvěděl o ne-

šťěstí svého nepřítele, šel jej navštívit a ani slovem mu nevyčítal urážky a hanobení, kterého se slepý na něm dopustil. Nezůstalo však při jedné návštěvě. Takřka každý den byli bychom našli Lo Pa Honga u nemocného. Rozhovorem a předčítáním snažil se ulehčit slepci jeho těžký osud. Přátelství, které mu Lo Pa Hong věnoval, nezůstalo bez odměny. Ubohý ředitel-slepec prosil před svou smrtí Lo Pa Honga, aby jej pokřtil. Tak zachráněna byla jedna duše, která měla větší cenu, než spravedlnost, kterou by byl získal Lo Pa Hong u soudu světského, kdyby byl žaloval svého nepřítele pro pomlouvání.

Lo Pa Hong trpěl a nikdy nereptal. Těm, kteří mu ubližovali, odměňoval se svou pomocí. Lo Pa Hong se jednoho dne zúčastnil shromáždění katolíků v Šanhaji. Dav byl velmi rozčilen, a když se Lo Pa Hong snažil svou řečí jej uklidnit, přiskočil jeden z rozbouřených a dal Lo Pa Hongovi políček. Ani tato urážka před veřejností nepřivedla Lo Pa Honga z míry. Pokračoval klidně ve své řeči dál a dělal, jako by byl vůbec nepozoroval, že se něco stalo.

Když dotyčný muž se octnul za čas v nouzi, tu přišel Lo Pa Hong k němu a pomohl mu. Může býti krásnější skutek pro křesťana?

Ani jeho přátelé nemohli často pochopiti jeho mírnost a pomoc nepřátelům a činili mu proto výčitky. Lo Pa Hong měl na to jednu odpověď: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“, a „Kristova slova, Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí, nás učí a zavazují, jak se máme chovati ke svým nepřátelům.“

Přes všechny ústupky, které Lo Pa Hong činil svým nepřátelům, nesmíme si mysliti, že by byl bojácným slabochem, který by se snad byl bál říci otevřeně své mínění. Z celého jednání Lo Pa Hongova vyplývá, že nebyl žádným slabošským snílkem nebo neschopným citli-

vůstkářem. Naprosto ne. Jestliže se někdo z jeho nejbližších dopustil nějaké chyby, která nebyla omluvitelná, tedy Lo Pa Hong ho nešetřil, jako nešetřil sám sebe.

Lo Pa Hong stál duchovně nad věcmi tohoto světa, které přijímal se vši moudrostí a opatrností, při tom s obratností hodnou politika. Nedávaje se unášeti hněvem, nedával se také strhnouti upřílišněným optimismem, který by jej odváděl od reality skutečného života. Díval se na věci tak, jak skutečně jsou, nemaje oči zakryté hledím předsudků a konvenčních forem. Byl přesným počtářem, který dovedl na první pohled rozeznati situaci a využití vhodné příležitosti k uplatnění svých záměrů.

Tyto schopnosti umožnily mu dosáhnouti postavení, které v Šanhaji zaujímal. Jeho bystrý duch postavil jej v čelo obchodu tohoto milionového města Číny a dovolil mu ovládnouti všechna díla lásky k bližnímu v tomto Babylonu Číny, v němž se shromažďoval na jedné straně přebytek a na druhé straně všechna bída čínského lidu.

Nemůžeme si vysvětliti, jak je možné, aby jediný člověk mohl vykonati tolik práce. Tajemství Lo Pa Hongovy činnosti bylo jistě v nadpřirozenu. Jeho starosti o chudáky a jeho touha přivesti celou Čínu ke Kristu nám v mnohém připomíná apoštoly. V těchto věcech, podobně jako oni, nedal si nikdy pokoje, byl dravý a neúnavný. Můžeme jej přirovnati ke sv. Pavlovi, neboť Lo Pa Hong podobně jako sv. Pavel prožíval svůj život v Kristu.

„Žiji, ale ne já, nýbrž Kristus ve mně; činím vše v něm, a to mne sílí.“ Tato slova jsou vysvětlením tajemství. Kristus, v němž Lo Pa Hong žil, jej skutečně sílil v každém jeho konání a podporoval na každém kroku. Práce, kterou Lo Pa Hong konal, nebyla práce pro něho samotného, ale pro Krista, pro jeho Cír-

kev, a proto ani Bůh neodpíral mu své pomoci.

Jeho charita a celá jeho činnost muže Katolické Akce rostla z jeho víry. I když odešel, jeho dílo rostlo dále. Nebylo tedy vykonáno nadarmo. Základy, které položil charitativní činnosti v Šanhaji a Katolické Akci v Číně, jsou pevné a jeho příklad sám je mocně působivý, takže bude-li jen z části následován mnohými, bude také dosaženo cílů, které měl Lo Pa Hong na mysli.

Stačí citovati slova, která Lo Pa Hong napsal sám o sobě a o své práci. „Z hlubokého přesvědčení víry, neseného přáním upravití sama sebe podle všeobklopující lásky Boží, musím se v duchu této lásky obětovati nejprve sám, chci-li pomoci člověku.“

Tato slova jsou pouze obměnou jeho hesla „Trpěti a sloužiti“, a jsou to slova příkladná pro všechny muže Katolické Akce. Nestačí mluvit o Katolické Akci, nestačí tvořiti programy, nestačí hlásati slovo Boží a získávati nové stoupence a šířitele víry, je třeba obětovati sama sebe, jako to učinil Lo Pa Hong, a pak teprve lze říci: „Učinil jsem vše pro Katolickou Akci.“

Bez obětí není ani činů, slova zůstanou jen slovy a nic jiného nezmění je v čin, než oběť. Příklad Lo Pa Hongův je více než přesvědčující o pravdivosti těchto slov.

Misionář, který znal Lo Pa Honga velmi dobře, napsal o něm: „Domnívám se, že v Lo Pa Hongovi jsem viděl živoucí obraz svaté lásky k chudým“.

Svatá vášeň Lo Pa Hongovy lásky k chudým rostla z Kristova života. Láska křesťanského života jest skromná, nehledá cti, nepracuje pro svůj prospěch. Nenechává se ani odradit, ani otrávit, když se dostavují neúspěchy, nebo když překážka se zdá veliká. Trpí vše, věří všemu,

doufá ve vše a přenáší vše, co hromadí všední lidský život.

Tak jako Lo Pa Hong pochopil pravý smysl této lásky, tak ji musí pochopiti každý katolík, a nelze se vymlouvatí na moderní zásady, které dnes začínají hrozivě řádití i mezi katolíky.

Lo Pa Hong vidí, jak doufáme, Boha „ne v zrcadle nebo v hádankách“, ale tváří v tvář, protože pochopil poslední a nejhlubší v životě: „Nyní trvají víra, naděje a láska, tyto tři; ale největší z nich je láska“. (1. Kor. 13, 13.)

KATOLICKÁ AKCE.

Když papež Pius XI. vyhlásil 6. listopadu r. 1929 encykliku o zřízení Katolické Akce, byla již na mnoha místech tato akce prováděna, přes to, že neměla dosud jména. V samotné encyklice se upozorňuje, že Katolická Akce není nic nového, co by bylo bývalo dřívějším dobám Církve neznámo, v naší době ovšem se její podstata a její zřízení lépe a zevrubněji vysvětluje.

Co je vlastně úkolem Katolické Akce?

Katolická Akce má podle slov Pia XI. „vychovávat armádu zdatných lidí, mužů a žen i mládeže obojího pohlaví, jimž není nic dražší, a kteří nemají horoucnějšího přání, než mítí účast na svatém poslání Církve, aby pod jejím vedením horlivě šířili království Ježíše Krista v osobním styku i ve veřejném životě.“

Rozhlédneme-li se po všem, co učinil Lo Pa Hong, vidíme, že jeho život a působení může býti vzorem pro Katolickou Akci i u nás. Vždyť poměry v Evropě nejsou o nic složitější, než byly v Číně, kde naopak nenávisť a nepřátelství buddhismu činilo práci těžší a nebezpečnější. Nespořádané poměry, jaké zavládly v Číně za konfliktu s Japonskem, ztěžovaly tuto práci do nemožnosti, zatím co na druhé straně byly nejlepší příležitosti pro uplatnění principů katolické charity a lásky, čili Katolické Akce.

Lo Pa Hongův duch Katolické Akce pronikal do všech oborů života soukromého i veřejného. Katolická Akce nebyla pro něj nikdy spolkem,

jak se často představuje u nás, ale jen a jen živou, skutečnou činností katolíka.

Všude, kam mohl zasáhnouti svým vlivem, všude uplatňoval Lo Pa Hong principy katolického učení. Ať to byla rodina, nemocnice, nebo ústavy charitativní, nebo jeho průmyslové podnikání; všude byl napřed katolíkem a potom ostatním. Jeho apoštolátní smýšlení se uplatňovalo v universálním katolictví i v jeho styku s jedinci, kde měl nejlepší možnost působení.

Lo Pa Hong jasně pochopil, že vše na světě jest darem od Boha, a že vše jest Boží majetek, který jest nám propůjčen. Proto musíme se snažit, aby také vše skutečně bylo Boží. Jako opravdový apoštol nemohl si nikdy stěžovati, že by měl nedostatek práce.

Na životě Lo Pa Hongově vidíme, že byl nejen apoštolem skutků křesťanského milosrdenství, ale i apoštolem modlitby. Modlil se nejen za zdar svého podnikání, ale modlil se i za druhé, a hlavně za své nepřátele. Ale v tomto svém duchovním apoštolátě neviděl snad pouze pohodlnost a opovážlivé spoléhání na pomoc Boží. Byl si vědom, že duch potřebuje velmi často pomoci finanční a Lo Pa Hong nikdy nezavíral svoji kapsu tam, kde mohl pomoci vzrůstu zájmů Božích.

Naše Katolická Akce pohybuje se většinou hlavně v jakémisi zevnějším aparátu organizačním a jest málo jedinců, kteří by svou vitalitou a svým plným přesvědčením se ukázali skutečnými pracovníky, jako byl Lo Pa Hong, pracovníky, kteří nevidí sebe, ale kteří nosí v sobě Krista a rozdávají jej druhým.

U nás se stále nechává největší část činnosti a odpovědnosti na stavu kněžském a zapomíná se, že kněží jsou jen vůdcové na cestě k Bohu. Armáda, která nebojuje nebo nechce bojovat, nemůže zvítěziti, i kdyby měla nejlepší vůdce

světa. Tato prostá poučka, která jest každému známa z válečnictví, bývá opomíjena v bojích o duše.

Opět se můžeme učit u Lo Pa Honga. Nelze od sebe oddělit katolíka a soukromého člověka. Nelze býti katolíkem jen v neděli, když jdeme do kostela, nebo na schůzi! Jest třeba býti katolíkem všude, ve svém povolání, ve své rodině, ve společnosti, v životě hospodářském i politickém. Dnešní člověk nemůže býti již jen pasivním katolíkem, nebo lépe řečeno katolíkem soukromým, katolíkem jen pro sebe; jest třeba více než kdy jindy apoštolování, jak nám je ukázal Lo Pa Hong.

V Číně, podobně jako u nás, byli kněží. Byli tam misionáři, jimž příslušela starost o duše. A přece Lo Pa Hong chodil a sám křtil umírající. Ne proto, že by chtěl na sebe převzít část kněžské působnosti, ale jen prostě proto, že měl mnohem lepší příležitost proniknouti do čínských rodin, než cizí misionář, který si nemohl získati okamžité důvěry u bezvěrce.

Bylo zvláštní milostí pro Lo Pa Honga, že byl k této práci povolán. Nikomu však není tato milost odepřena, jestliže se sám o ni snaží. Když však se předem vzdává apoštolské činnosti, pak nemůže nikdo očekávati, že by této milosti dosáhl.

Katolická Akce jest akce laiků. To ovšem neznamená, že by laici mohli v ní vystupovati s naprostou svobodou, a že by mohli bezpodmínečně určovati cesty této práce. Z celého poslání Církve a z jejího dogmatického života vyplývá spolupráce a vedení církevní hierarchie. Lo Pa Hong se sám obracel ke svému biskupovi, radil se s misionáři, kteří k němu přicházeli na návštěvu a neosoboval si nikterak práva jednati mimo rámec Církve. V charitativních ústavech byli duchovními rádci kněží, ve školách, které Lo Pa Hong založil, působili školští

bratří a duchovní starali se o svěřenou jim mládež.

Zachováním vlivu hierarchie, jak vidíme, nebyla práce Lo Pa Hongova nijak brzděna, naopak, Lo Pa Hong mohl plně využiti tisíciletých zkušeností Církve v poslání, které mu bylo Prozřetelností svěřeno.

Lo Pa Hong se nikdy neztrácel v hromadách papíru, úvah a schůzí. Stačilo mu několik slov, která promluvil se svým duchovním rádcem, s kterým byl v denním styku, a již vítězná myšlenka nastoupila cestu akce. Činnost, kterou provozoval, bylo pocíťovat, a bylo zřejmo, že to nebylo nikdy žádné plané horování. Bylo vidět nemocnice, které postavil, bylo slyšet, jak mu děkovaly děti, jež on zachránil. Jeho svatá odhodlanost, nebojácnost, obětavost a důmyslnost uplatnily se vítězně při provádění všech akcí.

Katolictví neznamenalo pro něho snad jen kostel, nebylo mu projevem jen čistě církevních forem, ale vším. Byl to právě duch křesťanský, který jej nutil k činnosti, pro něj pracoval, pro něj žil, a pro něj též zemřel.

Jak vysoký byl jeho cíl „pokřesťanění Číny“! Jak mnohem nižší by byl cíl náš, navrácení bludných ovcí do jednoho ovčince, a přece naše práce neodpovídá ani zdaleka tomuto přání.

Praví-li papež Pius XI., že „Nelze chápati opravdový život bez činnosti, ba činnost je přímo měřítkem života,“ — pak vidíme, že život Lo Pa Hongův byl jedním z nejplodnějších, neboť byl naplněn stále nepřetržitou činností. Jeho duch byl stále „živým kamenem“, z jakého bylo vybudováno město Jerusalem. Chtěl, aby veškeren život v Číně byl proniknut křesťanským duchem, který by celý národ přivedl ke svatosti. V tom viděl záchranu svého národa. Ne v bohatství, ne v obchodu, ne ve zbrani, ale v Duchu viděl pomoc pro svůj národ.

Co platno by bylo národu, kdyby byl bohatý,

kdyby byl mocný, když jest mravně rozvrácen. Moc, která nespočívá v duchu, jest jen mocí chvilkovou a pomíjející. Proto Lo Pa Hong vypracoval svůj návrh sněmu v duchu Katolické Akce ve směru jediné možné záchrany, která by byla záchranou trvalou.

Lo Pa Hong si byl vědom, že hlas Boží nevolá jen hlasem zvonů, ale že volá všude, že slovo katolíka má býti vlastně hlasem Božím a příkladem pro nevěrce a chladné katolíky. Lásky, kterou projevoval Lo Pa Hong ke všem poníženým, byla pravým projevem oddaného stoupence Katolické Akce. Ukázal, jak pravdivá a plná byla slova papeže Benedikta XV.: „V zařízeních charitativních jest utajena jakási neuvěřitelná síla, umožňující, že víra stále proniká.“

Skutky katolického milosrdenství byly Lo Pa Hongovi prostředkem k provádění úspěšného apoštolátu. - Pochopil velmi jasně, že dnešní skeptický a zkažený svět nelze získati nějakými učenými traktáty nebo řečnickými ukázkami. Lid chce vidět křesťanské ctnosti v praktickém provedení, nevěrci musí býti přesvědčeni ne slovy, ale skutky. Obdobně s Piem IX. pochopil, že „svět nevěří v kázání a v kněžství, ale věří ještě v lásku“. Lo Pa Hong pustil se do dobývání světa láskou k chudým a ukázal, že tato metoda jest jediné účinná a přináší výsledky, jichž nikdy nemůže dokázati kněz nebo misionář zavalený prací a bez prostředků.

Charita, chápaná takto v rámci Katolické Akce, jest jediným správným pojetím lásky k bližnímu. Pouto, které je mezi ní a Katolickou Akcí, posiluje i vztahy jedinců ke katolictví. Viděli jsme, že Lo Pa Hong dovedl opatřiti finanční prostředky pro své charitativní ústavy i od nevěrců, a tak nepřímou nevěrci napomáhali šíření myšlenky náboženské, která jim často byla vzdálena a na kterou by byli nepřispěli ničím.

Charita byla Lo Pa Hongovi jen prostředkem v jeho náboženské práci, a ne cílem.

Katolická akce má pronikati do všech vrstev. Z příkladu Lo Pa Hongova je zřejmo, že v Číně také pronikla. Sdružení mladých mužů, školy pro chlapce a pro dívky, které byly zachráněny častokráte z ulice, znamenaly opět provázení Katolické Akce. Co by bylo vyrostlo z těchto mladých lidí, ponechaných na šanhajských ulicích jen sobě, kde na ně číhala mravní zkáza za každým krokem! Výchova, které se jim dostalo v Lo Pa Hongových školách, učinila z nich nové bojovníky a nové šířitele myšlenky Katolické Akce.

Říkává se, že budoucnost národa je v jeho mládeži. Totéž platí i o Církvi; a tím více to platí o Katolické Akci. Mládež je třeba v první řadě vychovati k úkolům, které ji očekávají. Unavené a pohodlné stáří může vypracovati program, ale nikdy nemá oné průbojnosti a dravosti, s jakou se chápe svého úkolu mládí.

To, co vytvořil Lo Pa Hong v Šanhaji z mládeže, bylo vlastně předchůdcem belgických a francouzských organizací JOC. Aniž by byl ve styku s evropskými organizátory, přece vytvořil takřka obdobnou organizaci. Tato podobnost myšlenek na dvou místech od sebe tak vzdálených svědčí o tom, že Prozřetelnost vybírá své lidi a dává jim vyrůstat i tam, kde bychom se toho nejméně nadáli.

Nazýváme-li Lo Pa Honga mužem Katolické Akce, nazýváme jej tak plným právem, neboť on ukázal všem cesty, po kterých se má ubírat činnost Katolické Akce. Jestliže nesledujeme a nepodnikáme to, co nám nastínil Lo Pa Hong, jestliže nejsme tak obětavi pro myšlenku Církve, jako byl on, pak naše snahy, byť byly sebe lepší, zůstanou jen snahami a mají s Katolickou Akcí společné jen jméno.

OBSAH :

Předmluva	5
Život Lo Pa Hongův	11
Apoštol milosrdné lásky	13
Muž Katolické Akce	20
Lo Pa Hong v soukromí	31
Vnitřní život Lo Pa Hongův	34
Trpěti a sloužiti	38
Katolická Akce	43

Nihil obstat:

P. Aemilianus Soukup O. P., censor ex officio.

Imprimatur:

Archiepiscopus, v. z. Dr. Ozynula.

Olomucii, die 19. Januarii 1940. — Nr. 860.